II

(Retsakter, hvis offentliggørelse ikke er obligatorisk)

RÅDET

RÅDETS BESLUTNING

af 22. december 2003

om ændring af del V, tredje afsnit (væsentlige kriterier for gennemgangen af ansøgninger) i de fælles konsulære instrukser

(2004/14/EF)

RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —

under henvisning til Rådets forordning (EF) nr. 789/2001 af 24. april 2001 om at forbeholde Rådet gennemførelsesbeføjelserne vedrørende visse detailbestemmelser og konkrete procedurer i forbindelse med behandling af visumansøgninger ([1]),

under henvisning til initiativ fra Den Italienske Republik, og

ud fra følgende betragtninger:

(1) På Det Europæiske Råds møder i Tammerfors, Laeken, Sevilla og Thessaloniki opfordredes medlemsstaterne til at videreudvikle deres fælles visumpolitik og forstærke det lokale konsulære samarbejde mellem deres repræsentationer i tredjelande.

(2) Det fremgår af en analyse af statistikkerne vedrørende ulovlig indvandring, at visa til kortvarigt ophold (turisme, forretningsbesøg, studier, erhvervsaktivitet eller familiebesøg) er de hyppigst anvendte til lovlig indrejse på Schengen-landenes område med efterfølgende ulovligt ophold, når visummet udløber.

(3) For at kunne vurdere indvandringsrisikoen er det nødvendigt at forstærke det lokale konsulære samarbejde yderligere med hensyn til at bestemme, hvilke supplerende dokumenter der skal kræves i forbindelse med visumudstedelse, og med hensyn til vedtagelsen af fælles mekanismer til bedre at kunne afsløre falske eller forfalskede dokumenter.

(4) Blandt de forskellige faktorer, som bidrager til at underbygge vurderingen af indvandringsrisikoen, er resultaterne af den samtale, som den diplomatiske eller konsulære repræsentation har med visumansøgeren, ligeledes af afgørende betydning.

(5) De diplomatiske og konsulære repræsentationer burde derfor være i stand til mere effektivt at udøve den beføjelse, der påhviler dem til at vurdere indvandringsrisikoen.

(6) I medfør af artikel 1 og 2 i protokollen om Danmarks stilling, der er knyttet som bilag til traktaten om Den Europæiske Union og til traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, deltager Danmark ikke i vedtagelsen af denne beslutning, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Danmark. Inden seks måneder efter at Rådet har truffet afgørelse om denne beslutning til udbygning af Schengen-reglerne efter bestemmelserne i tredje del, afsnit IV i traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab, træffer Danmark afgørelse om, hvorvidt det vil gennemføre denne beslutning i sin nationale lovgivning, jf. artikel 5 i protokollen om Danmarks stilling.

(7) For så vidt angår Island og Norge udgør denne beslutning en udbygning af bestemmelserne i Schengen-reglerne, som falder ind under artikel 1, litra A, i Rådets afgørelse 1999/437/EF af 17. maj 1999 om visse gennemførelsesbestemmelser til den aftale, som Rådet for Den Europæiske Union har indgået med Republikken Island og Kongeriget Norge om disse to staters associering i gennemførelsen, anvendelsen og den videre udvikling af Schengen-reglerne ([2]) ([3]).

(8) Denne beslutning udgør en udbygning af Schengen-reglerne, som Det Forenede Kongerige ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2000/365/EF af 19. maj 2000 om anmodningen fra Det Forenede Kongerige Storbritannien og Nordirland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ([2]). Det Forenede Kongerige deltager derfor ikke i vedtagelsen af beslutningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Det Forenede Kongerige.

([1]) EFT L 116 af 26.4.2001, s. 2.

([2]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 31.

([3]) EFT L 176 af 10.7.1999, s. 36.

(9) Denne beslutning udgør en udbygning af Schengen-reglerne, som Irland ikke deltager i, i overensstemmelse med Rådets afgørelse 2002/192/EF af 28. februar 2002 om anmodningen fra Irland om at deltage i visse bestemmelser i Schengen-reglerne ([1]). Irland deltager derfor ikke i vedtagelsen af beslutningen, som ikke er bindende for og ikke finder anvendelse i Irland.

(10) Denne beslutning udgør en retsakt, der bygger på eller på anden måde har tilknytning til Schengen-reglerne i henhold til artikel 3, stk. 2 i tiltrædelsesakten af 2003 —

VEDTAGET FØLGENDE BESLUTNING:

Artikel 1

Del V, tredje afsnit, (væsentlige kriterier for gennemgangen af ansøgningen) i de fælles konsulære instrukser affattes således:

»For så vidt angår vurderingen af indvandringsrisikoen er den diplomatiske eller konsulære repræsentation eneansvarlig. Ved gennemgangen af visumansøgningen skal det fastslås, om ansøgeren har til hensigt at indrejse til medlemsstaternes område ved hjælp af et visum, som er udstedt med henblik på turisme, forretningsbesøg, studier, erhvervsaktivitet eller familiebesøg, for at bosætte sig dér. Opmærksomheden skal her især rettes mod »personer i særlige risikokategorier«, arbejdsløse, personer, som ikke har fast indtægt, osv. Det er ligeledes helt afgørende at interviewe ansøgeren for at vurdere formålet med rejsen. Der kan ligeledes kræves supplerende dokumentation, som kan underbygge ansøgningen, eventuelt efter aftale inden for rammerne af det lokale konsulære samarbejde. Den diplomatiske eller konsulære repræsentation skal ligeledes støtte sig til det lokale konsulære samarbejde for at styrke sin evne til at afsløre falske eller forfalskede dokumenter, der fremlægges til støtte for visse visumansøgninger. I tilfælde af tvivl, især med hensyn til ægtheden af dokumenterne og den forelagte dokumentation, og om indholdet er korrekt, samt troværdigheden af de udsagn, der er indsamlet ved interviewet, udsteder repræsentationen ikke noget visum.«

Artikel 2

Denne beslutning anvendes fra dagen for offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Artikel 3

Denne beslutning er rettet til medlemsstaterne i overensstemmelse med traktaten om oprettelse af Det Europæiske Fællesskab.

Udfærdiget i Bruxelles, den 22. december 2003.

På Rådets vegne

A. MATTEOLI

Formand

([1]) EFT L 131 af 1.6.2000, s. 43.